

Erika Ridziová

Vtáča v kletke

Erika Ridziová

Vtáča v kletke

Venujem svojim milovaným detičkám

(Napísané podľa skutočných udalostí)

PROLÓG

Vonku bola už niekoľko hodín tma. Soňa uložila deti a keď v detskej izbe konečne zavládlo ticho, rozhodla sa pre kúpeľ. Bola jej zima, nohy aj ruky mala ľadové a hoci sa v byte kúrilo vlastným kotlom, Adrián nebol doma, a tak si ho nevedela nastaviť na vyššiu teplotu. Neznášala zimu a nemohla sa dočkať, kedy konečne začnú teplé jarné dni.

Napustila si do vane horúcu vodu, pridala svoju obľúbenú jazmínovú penu do kúpeľa a vyzliekla sa. Byt bol na najvyššom štvrtom poschodí, a tak sa nebála, že by ju cez malé okrúhle kúpeľňové okienko niekto uvidel. Ona mala dobrý výhľad na domy navôkol, často si dlhé zimné večery krátila pozorovaním ľudí zo susedstva, ktorí sa pohybovali za rozsvietenými oknami a vymýšľala si ich príbehy. Bolo zaujímavé skladať si mozaiku života z osudov obyvateľov okolitých domov. Krátila si tak osamelosť počas nocí, ktoré jej manžel nebýval doma. Televíziu k životu nepotrebovala, oveľa zaujímavejšia bola skutočnosť.

A tak sa aj dnes stala svedkom scén, ktoré sa odohrávali za oknami. Ponorila sa až po bradu do peny a nechala zasvietené len malé svetielko, ktoré vychádzalo zo zrkadla s masívnym zlatým rámom. Najviac ju zaujímal dom oproti cez ulicu, ktorý mala ako na dlani. Mala výhľad na terasu aj presklenú zimnú záhradu a cez veľké okná, ktoré boli málokedy zatemnené, mohla pozorovať pohyb a siluety jeho obyvateľov. Dom bol novo zrekonštruovaný, mal pôvabnú mediterránovú škridlovú strechu v prímorskom štýle, tmavohnedé okenné rámy a podľa materiálov na fasáde sa zdalo, že ten, kto tam žije, má vkus a umelecké cítenie. Dlhو bol neobývaný, len tam stál a chátral. Od minulého roka ho opravovali a podľa všetkého sa doň nedávno nastahovali. Soňa tam len pred pár dňami zo svojej kúpeľňovej pozorovateľne zaznamenala život.

Na poschodí sa rozsvietilo. Zdalo sa, že z kuchyne, ktorá bola obrátená k nej, sa z jednej strany vychádzalo do spálne a z opačnej do ďalšej izby. Podľa všetkého išlo o mladú rodinu. Soňa zvedavo natiahla krk. Podľa siluety sa v kuchyni práve zjavila žena. Nebolo jej vidieť do tváre, v šere sa dalo sotva niečo rozoznať. Len to, že mala dlhé vlasy, ktoré si práve z vysokého drdolu spustila na chrbát. Otvorila chladničku a niečo z nej vybrala. V náhlom ostrom svetle sa Soni zazdalo, že je nahá, dali sa rozoznať krivky jej štíhleho tela. Žena sa oprela o linku, akoby na niečo čakala. O chvíľu sa zjavila ešte jedna silueta. Podľa stavby tela to bol muž. Pomaly sa k nej priblížil, objal ju. Soňa už chcela odvrátiť zrak, pripadalo jej neslušné sledovať intímnosti tých ľudí, ktorí nemali ani tušenie, že sa ich život akoby odohrával na plátne kina.

Vtom ju však čosi upútalo. Žena sa od muža odtrhla, celým svojím postojom vyjadrovala odpor. Potriasala hlavou a zrejme kričala, bolo vidieť, že výrazne gestikuluje. Celým telom sa útočne nakláňala dopredu a stále znova od seba odstrkovala muža, ktorý sa snažil k nej priblížiť. Sotila ho a on sa oprel o linku. Odrazu si Soňa všimla, že žena čosi drží v ruke. Zrejme to bol veľký pohár alebo fľaša. Zdalo sa jej, že takmer počuje rinčanie skla, keď ho odrazu z celej sily šmarila o stenu oproti. Soňa nevidela, kam sa muž stratil až do chvíle, keď sa odrazu vystrel pri stene, kam tá vec dopadla, a bolo teda zrejmé, že útok bol mierený naňho. Podľa všetkého sa uhol v poslednej chvíli. Pomaly, ako niekto, kto sa usiluje zneistiť alebo možno upokojiť súpera a ukončiť boj, sa snažil dostať k nej a zabrániť jej v ďalšom výpade.

Soňa sa takmer celá vynorila z vody a bezradne pozorovala tú strašnú scénu. Nevedela, čo robiť, či by nemala nejako zasiahnuť. Čo ak sa stane niečo zlé? Bola vystrašená a na celom tele jej napriek horúcej vode naskočili zimomriavky. Na chvíľu odvrátila zrak, bála sa pozrieť, čo bude nasledovať. Keď sa tam znova pozrela, žena sa práve rozohnala a zamierila svoj úder mužovi do tváre. Neuhol. Facka mu udrela do líca takou silou, že mu hlava

odskočila. Hoci mal postavu mohutnú a stačilo by málo, aby útočiacu ženu zastavil, neurobil nič. Len stál na svojom mieste a čakal. Zdalo sa, že sa tým jej útok skončil. Roztiahla ruky a drgla mu do hrude, keby nebol mocnej telesnej konštrukcie, isto by stratil rovnováhu. Potom sa obrátila a vyšla von z kuchyne.

Soňa si čupla nazad do vane. Z toho výjavu bola celá rozochvená. Žalúdok mala zovretý a od nervozity si hrýzla pery. Muž sa zhrbený opieral o linku, schytil si hlavu do dlaní a celé jeho telo vyžarovalo bezmocnosť a neprekonateľný žiaľ. Soňa nepočula ani slovo z tej hádky, ale podľa toho, čo videla, bola žena jasnou víťazkou a on, hoci oveľa silnejší, porazený. Bolo jej ho ľúto, nevedela síce o tých ľuďoch a ich osude nič, ale súcitila s tým vysokým, mocným, a predsa takým slabým mužom, ktorý sa nebránil pred útočníčkou.

Vyšla z vane a kým sa utierala, premýšľala, čo mohlo tých dvoch viesť až k takejto hraničnej situácii. Nerada videla, keď boli ľudia navôkol smutní a trápili sa. Jej susedia mali krásny dom, podľa všetkého netrpeli žiadnym nedostatkom, a predsa neboli šťastní. Možno práve len prežívajú nejakú tragédiu, s ktorou sa nevedia vyrovnat', ale všetko bude zase dobré... Dúfala v to. Keď pozrela tým smerom po chvíli, v dome sa už nesvietilo a veľké okná ako obrovské oči civeli mŕtvo do tmy. Opona sa zatiahla.

I.

Noc bola ešte mladá. Ulicami sa potĺkali skupinky mladých ľudí, bezcieľne blúdili po nočnom meste, občas niektorý čosi nezrozumiteľné vykrikol. Na rohu postávala skupina dievčat, nemali viac než šesťnásť, jedna sa náhle prehla v páse a z úst jej vyprskla spfška zvratkov. Druhá ju hladkala po chrbte a tretia vysotila z úst akúsi oplzlú nadávku. Obďaleč prechádzala partia chlapcov. Jeden z nich sa pobral k dievčatám a múdro skonštatoval, že asi nemala ešte dosť, treba vyrovnať hladinu, aby sa jej uľavilo. S tými slovami jej podal fľašu zo Spritu, bolo však nepravdepodobné, že v nej bol Sprite.

„Daj si, to zaberie... Keď nevieš piť, načo s tým začínaš?“ skritizoval ju mladík a druhý podával vedľa stojacej blondínke cigaretu.

„Dík. Vravela som jej, že to nemá miešať, ale nedala si povedať,“ pridala sa ku kritike a nechala si zapáliť, pričom jej čosi vypadlo na zem. Zohla sa a sukňa sa jej vyťahla takmer až na pás. Partia výrastkov ten obraz sprevádzala hlasným obdivným pískaním. „Fuuu... čo to tam skrývaš, krásavica!“ zvolal ten odvážnejší a položil jej dľaň na zadok.

„Vypadni, ty ko..t!“ zvrískla na celú ulicu a tresla mu po ruke, pričom jej na zápästí zazvonilo kilo náramkov.

Adrián sa znechutene odvrátil od tlupy adolescentov.

„Tak sa mi vidí, že sme tu za starší dozor, dofrasa. Kedy sme tak zostarli, braček?“ chytil okolo krku kamaráta a tretí sa ozval:

„My a starí? Ha! Ved' sme v najlepších rokoch! Poďme do Kolkárne, tam určite zapadneme! A zahráme si aspoň kolky...“

„Iba ak tam majú aj šípky... Pamätám sa, že mi ešte dlhuješ odvetu!“ zvolal Kristián.

„Ty si to pamätáš? Ved' kedy sme my traja naposledy vôbec niekam takto vypadli?“ skonštatoval Adrián.

„Môžem ja za to, že vás držia staré nakrátko a nikam vás nechcú púšťať? Naposledy sme boli žiť, keď mal Pišta tridsaťpäťku!“

„Veru, tie ženy! Dobré že dnes išla tá moja na akúsi oslavu, inak by som nedostal vychádzky!“ zachechtal sa Adrián.

„Ešteže ja som sa do chomúta nehrnul ako vy! Som slobodný a sám sebe pánom! Komu je lepšie?“ potľapkal ho po pleci Kristián.

„Má to asi aj svoje výhody, čo?“ ozval sa k téme Štefan. „Občas mu aj závidím! Môže mať hociktorú, na ktorú si ukáže, a nie furt to isté! Ty si na tom ako?“

„Ved' nikde nie je napísané, že my už nemôžeme! Ešte nepatríme do starého železa!“ ozval sa hrdinsky Adrián. „Ja mám napríklad vďaka práci voľnosti, koľko len chcem! Nie nadarmo žijem cez týždeň v Blave! Na víkendy mi to doma celkom stačí. Ale zase... taký manželský život má aj svoje výhody...“

„Aké, prosím ťa?“ neveriacky si ho prezeral Števo.

„No napríklad máš vždy teplú večeru, nemusíš sám žehliť...“

„A ešte aj teplú posteľ, nielen večeru!“ dodal. „Naopak ty, ako single, ako sa dnes vraví, si musíš pomôcť sám!“ zasmial sa.

„Ako v čom, ako v čom, priatelia! Ja sa teda rozhodne nest'ážujem! Je pravda, že občas by som aj prijal výpomoc s domácimi prácami, ale na druhej strane... Keď si domov dovediem nejakú srnku, aspoň nemusím nikomu nič vysvetľovať! Zato keby si tvoja domov dovliekla nejakého srnca, už by sa jej to ťažko vysvetľovalo!“ dodal Kristián a hurónsky sa rozrehotal.

„Čo, Ad'! Nebojíš sa toho? Ved' Soňa je taká kosť, že by si mal byť furt v strehu! A navyše, keďže si v týždni vonku... čo vieš, čo tu robí?“ doberal si ho Pišta.

„Navyše, odkedy sú decká veľké a vrátila sa do roboty... fuuu... kamoš, nezávidím ti to!“ pridala sa Kristián. „Určite máš parohy až po plafón! Ešteže o nich nevieš!“

„Prečo? Ved' keď môže on, môže aj ona, nie? Dopraješ jej, či? Vždy si bol zástancom voľného zväzku!“ drgol mu do pleca Štefan.

„Daj pokoj s takými sprostými rečami! Nikdy som netvrdil, že som až taký liberál! Keby mi to urobila, ja by som ju...!“

„No čo? Hádám aj z kože zdral nebudaj?... Preto vravím: Boh žehnaj blaženej nevedomosti!“

„A single-voľnosti!“

„Prestaň, Pišta, takéto reči sa mi vonkoncom nepáčia! Soňa nie je ten typ. Miluje ma a nikdy by mi nebola neverná. Ty si radšej daj pozor na tú tvoju, aby si s tými parohami neprerazil plafón k susedom!“

„Počkaj, čo tým chceš povedať? Hádám o dačom vieš?“

„Neviem, ale tuším išli dnes žúrovať spolu, nie? Tak čo vieš, čo sa môže stať?“

„A kam vlastne tie vaše baby išli? Že by sme ich zašli skontrolovať...“

„Šibe ti? To akože teraz ideme vymetať všetky lokály, aby sme videli, čo robia a či náhodou nemajú okolo seba nejakých trúfov?“ Adrián sa rozčúlil. „To je blbosť! Ja Soni verím. Poďme radšej do tej Kolkárne. Dáme ešte po dve a trochu sa odviažeme.“

„A potom môžeme skočiť aj do Black and White. Majú tam nové hruštičky...“

„Kristián, to môžeš akurát tak ty, to sú staromládenecké chodníčky...“

„Prečo? Nebuďte suchári... Počúvajte, asi sme si ešte málo vypili! Skočme najprv tuto... čo to je? Komma? Bože, to ešte existuje? Ved' sem som chodil za mladých čias! Poďme na jedno. Som zvedavý, ako to tam vyzerá, či stále tak isto...“

„Chodia tam samí mladí, čo tam budeme robiť?“ namietol Adrián.

„To nevadí, aspoň obzrieme mladé mäsko...“ žmurkol naňho Kristián.

„Tak poďme, starci! Veru po tých vašich silných rečiach si potrebujem hrknúť!“ dodal Pišta.

Keď vošli do baru, našli si voľný box v rohu miestnosti a rozhliadli sa. Hudba tam dunela tak hlasno, že si ledva rozumeli každé tretie slovo. Podnik bol naozaj plný mladých ľudí, parket sa až prehýbal pod nápormi stoviek nôh.

„Toto veru nie je nič pre mňa!“ zvolal Adrián. „Dopime a poďme inam.“

„Prečo, stavec? Nebuď suchár, aspoň si obzrieme tie kočky! Veru sa to tu od čias našej mladosti veľmi nezmenilo... iba hudba ja hlasnejšie a teraz tuším aj chalani tancujú. My sme len postávali a očumovali...“

„Mali by sme sa aktívne zapojiť, čo poviete? Ja by som aj šiel dať kolo!“ zvolal Kristián, keď dopil pivo, v dobrej nálade sa postavil a smiešne krúžil bokmi ako brušná tanečnica.

„Tuším ťa je tu fakt škoda, braček!“ smial sa Števo a ochotne sa pridal k nemu. „Poď, necháme tu tohto suchára sedieť a ideme to roztočiť! Pri trochu šťastia zbalíme aj nejakú mladú krv!“

Tanečným krokom odkráčali na parket a Adrián len krútiac hlavou zostal sedieť na mieste a pozoroval kamarátov, ako sa vmiešavajú do davu mladosti a sviežosti a nechávajú sa unášať hudbou a vlnením tiel okolo seba. Jemu hudba nikdy nič nehovorila a temperament v jeho tele ho skôr uspával, než nútil k nejakej aktivite. Chvíľu priateľov sledoval, potom ho to omrzelo a rozhliadal sa po bare.

Odrazu jeho pohľad upútala dlhonohá tmavovláska pri barovom pulte, ktorá sa jednou nohou vo vysokej lodičke opierala o zem a druhú mala vyloženú na barovej stoličke. Tie lýtka mu boli povedomé. Všimol si najskôr len sexy podpätky a dierkované pančuchy, potom mu pohľad pomaly kĺzal nahor až k bokom v obtiahnutých šatách a k dlhým vlasom, ktoré jej splývali na chrbát a zvlنili sa zakaždým, keď potriasla hlavou pri smiechu. Takto sa predsa smeje len... To nemôže byť pravda! Prižmuril oči, lebo sa mu zdalo, že má očný klam. Tmavovláska sa usmievala, tvár jej žiarila a jej očarujúci smiech prehlušil aj vrieskajúcu hudbu. Muž vedľa nej sa jej občas dotkol pleca, potom ju chytil okolo bokov a nenápadne sa

k nej približoval. Obaja vyzerali byť vo výbornej nálade a zahĺbení do debaty. Ona sa ho tiež občas dotkla pleca, svojimi nenápadnými dotykmi mu jasne naznačovala záujem o hlbší kontakt. Oči jej žiarili, ako ju ešte nikdy nevidel.

Adrián nepočul, čo hovoria, ale sedel tam ustrnutý, neschopný sa pohnúť. To nie... toto nemôže byť pravda! S ním sa nikdy takto nezabávala! S ním sa nikdy nesmiala tak zvonivo a neodolateľne... Chcel sa postaviť, vyskočiť a brániť si, čo je jeho, ale nemohol. Bol ako paralyzovaný. Takto sa mu smejú do očí! Takto ho ponižuje!...

Hudba spomalila, zjemnela a hrča ľudí na parkete sa odrazu pospájala do zhlukov dvojíc. Dvojica sa od baru tiež presunula na tanečný parket. Adrián ešte vždy pozoroval obraz svojej skazy. Teraz ju muž chytil okolo pása a druhú ruku jej vzal do svojej a položil si ju na hrud'. Ona sa privinula k nemu a aj z diaľky bolo zrejmé, že sa k sebe majú viac než sa patrí na vydatú ženu a neznámeho muža. Hľadeli si do očí a okolo nich šľahali iskry a Adrián si bol takmer istý, že v nasledujúcich sekundách dôjde k bozku... Vtom mu však obraz zastrelí dvaja roztopašní kamaráti, ktorí v objatí pritancovali až k nemu.

„Smiem prosieť, pane?“ natiahol k nemu ruku Kristián a pokúšal sa ho zdvihnúť zo sedadla. „Práve hrajú moju obľúbenú a ty tu kvasíš namiesto toho, aby si sa bavil!“ ťahal ho za ruku, kým Števo si dopíjal svoj pohár do dna.

„Daj mi pokoj!“ okríkol kamaráta Adrián. „A uхни mi!“ odstrčil ho hrubo, až takmer stratil rovnováhu, lebo mu zakryl obraz a medzitým sa mu do zorného poľa natlačili ďalšie tancujúce páriky, takže stratil ten, ktorý ho tak upútal.

„Čo ti je, človeče? Šibe ti? Alebo si uvidel ducha?“ okríkol ho priateľ dotknuto.

„Horšie!“ odsekol pomedzi zuby. „Zabijem ho! Zabijem!“ Rozzúrený sa vrhol smerom k parketu, ale tých dvoch nikde nevidel.

„Prosím ťa, upokoj sa, kámo! Asi si si priveľa uhol. Poďme radšej odtiaľto na vzduch,“ zastali mu cestu kamaráti.

„Ja ho zabijem!“ Adrián sa márne pokúšal prekričať hudbu. Jeho zúfalé vyhrážky zanikli v hluku.

„Pod', tuším má zase záchvat, vynesme ho von...“ pozreli na seba priatelia a každý chytil Adriána pod pazuchu. Horko-ťažko sa im ho podarilo vysotiť pred dvere na ulicu.

„No tak, Ad'o, len pokoj. Nevieš, čo si videl, ale pravdepodobne si si len priveľa vypil,“ ťľapkal ho po pleci Števo. „Nemali sme ho nechať samého, keď to preženie, potom takto vyvádza...“

„Ty si ju nevidel? Veď to bola ona! Moja žena sa tam oblizovala s nejakým sviniarom! Koketovala s ním a potom... potom... videl som to! Úplne sa naňho lepila, dobre že tam nesúložili na parkete! Ty si ich nevidel?!“ jachtal Adrián a márne sa pokúšal zhlboka nadýchnuť. „Ja ju zabijem! Aj jeho, doboha!“

„No tak, no tak... čo to melieš? Videl si Soňu?“

„Áno, bola tam. Bola to ona! S nejakým... kokotom...“

„Ale no! Nevymýšľaj! To určite nebola ona! Musel si si ju s niekým pomýliť, brácho...“

„Hej, určite, veď aj my sme tam boli a pochybujem, že tam vôbec nejaká kočka unikla mojej pozornosti! Zaostril som si na všetky, ty vole! A tvoja Soňa medzi nimi určite nebola, tak nevymýšľaj, Ad'o!“ pokúšal sa ho upokojiť Števo.

„Chceš povedať, že nepoznám svoju ženu?! Nie som ani idiot, ani slepý! Vravím ti, že to bola ona! Dám na to krk! A kurvila sa tam s nejakým... nejakým...“

„Počuj, kamoš, kašli na to! Ber to tak, že to nebola ona a hotovo! Nič sme nevideli, nič sme nepočuli. A ty si priveľa vypil. Trochu sa prejdeme, dáš si vodu, rozriediš to a bude lepšie. A zjďeme na tie šípky, čo ty na to?“ upokojoval ho Kristián.

„Ty si drbnutý?! Vravím ti, že moja žena sa práve muchlala s nejakým odkundesom a ty chceš hrať šípky! Ja mu dám! Trafím mu nimi rovno do rozkroku, ale ešte predtým do obidvoch očí, aby si zapamätal, že nemá očumovať cudzie ženy!“

„Isteže, isteže... dáš mu... ale teraz pod' sem, ku kohútiku,“ vliekli kamaráta k nádrži, kam tiekla pitná voda. „Strčím ti hlavu pod prúd a ty len otvor ústa a pi! To ti pomôže!“

„Boha vášho!“ trepal sa Adrián, ale poslúchal kamarátov. Ak niekomu v živote dôveroval, tak to boli oni, jeho spolupútnici od školských lavíc.

„Taak... trošku sa ti dúfam prečistí hlava!“ Strčili mu hlavu pod prúd ľadovej vody. „A bude dobre...“

„Bude dobre? Zaškrťm ho! Potom bude dobre!“

„No tak, bratku, poriadne sa napi! Nabudúce ho musíme lepšie strážiť, kurva, asi mal viac než znesie,“ skonštatoval Kristián.

Len čo kamaráta trochu umyli a naliali vodou, obliekli mu sako, ktoré mu predtým dali dolu, potľapkali ho chlácholivo po chrbte a odviekli do Kolkárne, aby si konečne zahráli kolky aj šípky a priviedli ho na iné myšlienky. Zrejme sa im to aj podarilo, lebo Adrián konečne dokázal zase plynule rozprávať a hlavne, zmenil tému.

Po dvoch hodinách vyšli z podniku v dobrej nálade a k téme manželky sa už nevracali.

„Zavoláme ti taxík, dobre? Pešo sa mi už s tebou nechce a my to máme trochu bližšie...“ povedal Pišta a o chvíľu už Adrián sedel v taxíku, ktorý ho viezol domov. Hľadel von oknom a trochu si ho pootvoril, aby sa osviežil nočným voňavým vzduchom. Taxík pri trati spomalil a vtom Adriána upútal pohľad na pár, ktorý sa k sebe túlil v kuželi pouličnej lampy.

„Zastav!“ skríkol na taxikára. „Tu mi zastav!“

„To ešte nie je Ružová, pane...“

„To je fuk! Staraj sa o seba! Tu máš a zmizni!“ odvrkol arogantne, podal taxikárovi nejaké drobné a nazúrený vyšiel z auta.

Párik stál odo mňa asi päťdesiat metrov a nezaznamenal ma. Zastavil som a zaostril zrak. Keby som bol jastrab, zaútočil by som na svoju korisť. Len čo taxík odfrčal, prešiel som zopár krokov smerom k nim, aby som sa presvedčil, že je to naozaj moja žena s tým mužom z baru.

Stáli tam, v objatí, on jej položil ruku na líce, ona si jemne priložila na ňu svoju. Presne tak to robila len moja žena. Oddane sa dívala do tváre tomu neznámemu votrelcovi a ja som vedel, že do toho pohľadu vložila celé svoje srdce. Takto sa dívala kedysi na mňa! Len na mňa! Chcel som urobiť ďalší krok, ale zdúpnel som od hrôzy. V akomsi zvrátenom sebatrýznení som sa ukryl na smetiak, ktorý mi stál v ceste a odtiaľ som mohol bezpečne sledovať výjav. Teda tak je to! A vraj ide s kamarátkami do kina! Vraj sa možno zdržia, lebo jedna z nich má narodeniny! Ha! A zatiaľ sa stará o to, aby som ja, jej muž, načisto zošalel!

Skamenený som pozoroval, ako sa ten cudzinec nakláňa k jej ústam... videl som každý detail tých úst, cítil som na perách ich chuť... prešiel som si jazykom po popraskanej pere a zdalo sa mi, že je to môj bozk, že ten, kto mi ho teraz kradne, mi spolu s ním vytrháva kus mäsa z tela! Cítil som jej parfum, mäkkosť jej jazyka, tlčúce srdce a závan jej zrýchleného dychu pod nosom... Sladkú chuť čerešní... Videl som, ako sa jeho nenásytná ruka na chvíľu odtrhla od jej tváre, ako jej pohladkal rozpustené vlasy, voňajúce od aloe, potom sa natiahol nad jej hlavu do koruny čerešne, pod ktorou stáli, a odtrhol dvojicu plodov... Potom som videl, ako jej vložil jednu čerešňu medzi tie sladké pery a ona do nej zahryzla... V tom momente červená šťava z plodu stiekla jej kútikom po brade až na belostnú pokožku na výstrihu šiat... A on... ten nehanebný votrelec sa potom zohol k tej kvapke šťavy a náruživou jej ju oblízal z prs... ona sa zaklonila dozadu a zavrela oči... Jej dlhé mihalnice som priam cítil na svojej pleti a takmer som sa zadusil od desu a žiarlivosti... Môj výkrik „NIE!“ sa zliat s jej žiadostivým „ÁNO!“. Stratil som silu v nohách. Bolo to trýznenie, strašná bolesť, premieňajúca sa v agónii na bezodnú zúrivosť! Zaliezol som do svojho úkrytu ako krysa namiesto toho, aby som vošiel na scénu ako oklamáný manžel, ako ten, ktorý je v práve a prekazil im milostné hry!

Bolo to nad moje sily, zviezol som sa na zem a vedomie vlastnej slabosti ma skváriло, akoby som dostal guľku priamo do srdca. Zavrel som oči, ale tá scéna sa odohrávala ďalej, až do hlučného vyvrcholenia. Ach, ako strašne som ju v tej chvíli nenávidel! Keby som bol vyšiel zo svojho úkrytu, bol by som schopný ju zabiť!

Bol som potupený. Prehral som. Stratil som ju. Vedel som to, tušil som to už dávno. A musela nastať dnešná noc, aby sa moje podozrenie premenilo na neochvejnú istotu. Podvádzala ma a tento chriateľ iste nebol jej jediný. Kto vie, s koľkými mi už nasadila parohy!... Ved' tí dvaja vedeli, prečo sa mi smejú. Bol som na posmech! Hral som sa na siláka, na toho, kto si svoj život skvele zariadil, lebo má doma opraté, ožehlené, upratané a navarené. A pritom si sám robí, čo chce. Aká hlúposť! Ved' môj svet je ona! Bola ona! A naše deti! Moja rodina, ktorú ona podupala a roztrhala na márne kúsky! Čo len budem robiť? Ako budem dýchať, žiť, pracovať bez nej?... Ako sa dokážem s týmto zmieriť? Alebo sa mám tváriť, že o ničom neviem, ako mu to radil Kristián? Je toto jeho recept na šťastné manželstvo? Ako by som sa mohol sám sebe pozrieť do očí? Začínal som ju nenávidieť, lebo ma obrala o moje mužstvo. Už som nebol chlap. A ona ma zničila. Za to zaplatí!...

II.

Keď vchádzala veľkými ťažkými dverami do miestnej policajnej stanice, odrazu prestalo pršať. Dokonca pocítila na chrbte slnečný lúč, akoby ju posmeľoval a strkal do dverí. Utrrela si štípajúcu slzu z líca, obzrela sa a pozrela na oblohu, akoby sa navždy lúčila so slnkom. Tričko sa jej lepilo na telo, bola spotená a ťažko dýchala po divokom zápase. Tak takto sa cítia ženy, ktoré navždy stratili samé seba.

Slnko vykuklo spoza čierneho mraku a vychrlilo na ňu posmešný lúč. Tak ti treba, Sonička, sama si za to môžeš. Možno si si to aj zaslúžila. Striaslo ju, keď jej teplý dotyk ohrial chrbát. Zhlboka sa nadýchla a pokúšala sa opäť nájsť svoj hlas. Škriabalo ju v hrdle od kriku a ruky ľadové od šoku sa jej triasli. Zaťala prsty so zlomenými nechtami na prostredníku a ukazováku. Necítila bolesť. Zmeravená šokom podišla k okienku. Hanbila sa. Bolo príliš vidieť stopy po plači. Pripadala si dotrhaná a neupravená ako žobráčka z ulice. Ešte nikdy taká nevyšla z domu.

„Želáte si?“ oslovil ju postarší policajt a netváril sa ani trochu dôležito. Keď vzhladol od papierov, ktoré držal v rukách, zbystril pozornosť. Pomaly si premeral jej schúlenú roztrasenú postavu a skôr ako prehovorila, vyšiel z malej miestnosti. Akoby všetko vytušil už z pohľadu na ňu a bál sa, že mu tam odpadne a on bude mať z toho samé problémy. Starostlivo ju podoprel a ponúkol jej stoličku. „Čo sa vám stalo? Podťte, sadnite si. Veď ledva stojíte na nohách.“

Soňa naňho prekvapene hľadela, ešte vždy s pocitom, že hrá v akomsi béčkovom filme o týraných ženách a v scenári má repliku, ktorá sa jej nedarí vysloviť nahlas napriek tomu, že si ju v hlave celou cestou opakovala. Priečili sa jej tie štyri slová naučené naspamäť. Ten, kto toto písal, nemohol mať tušenie, aké to je ocitnúť sa odrazu nad priepašťou. Že odtiaľto už niet návratu do normálneho života. Ešte by mohla ujstť.

„Ublížil vám niekto? Počkajte, dám vám pohár vody,“ sklonil sa nad ňu skúmavo policajt a ochotne odbehol do vedľajšej miestnosti. Prečo si vždy všetci myslia, že pohár vody pomôže?

„Prišla som udatť manžela,“ dostala zo seba odhodlane, keď prehltna bublinkovú minerálku. Zaškriabala ju v hrdle a pripomenula jej ten zverský rev, čo zo seba vydala tá cudzia žena v jej tele pred pár hodinami.

„Napadol vás?“ zamračil sa policajt a pokrútil hlavou. Nečakal na odpoveď a Soňa len mlkvo pokývala hlavou. „Hneď sa vám bude venovať kolega,“ povedal opatrne. Bola prekvapená toľkou milotou a srdečnosťou tohto človeka v uniforme. Akoby na také prípady nebol zvyknutý.

„Čo tu máme?... Napadnutie? Igor, pochopíš to?“ z vedľajšej miestnosti cez otvorené dvere vyšiel ďalší uniformovaný muž, vysoký takmer až po zárubňu. „Taká pekná mladá žena... Podťte, prosím, sadnite si ku mne. Spíšeme vašu výpoveď.“ Aj jeho hlas bol chlácholivý a Soňa cítila, že s ňou obaja súcitia. Bolo jej príjemné zistenie, že policajti nie sú všetci suchopárni tvrdí chlapi neschopní elementárnych citov alebo empatie. Zrejme mala šťastie. Pokúšala sa sústrediť na dôvod, pre ktorý je vlastne tu. Na to, aby opäť našla svoj hlas a hovorila jasne a zreteľne. Sledovala pri tom muchu, ktorá dobiedzavo neustále dosadala na šálku s nedopitou kávou a infantilným šmolkovým motívom, z ktorej si policajt pod chvíľou odchlipkával. Slnečné lúče sa čoraz viac opierali do veľkých okien a kreslili na bledozelené steny tajuplné tieňe žalúzií. Keď dopísal zápisnicu, pretrel si unavené oči a hlboko vzdychol.

„Prosím, prečítajte si to a ak chcete čokoľvek doplniť alebo ste si spomenuli na nejaký detail, dopíšeme to tam. Treba si skutočne spomenúť na čokoľvek. Ste si teda istá, že sa vám manžel nevyhrážal? Viete, vyhrážanie je trestný čin a keby ste ho z neho obvinili, znamenalo

by to preňho záznam. Dobre si to premyslite. My si vášho manžela tak či tak predvoláme a budeme vec vyšetovať. Hlavne sa ničoho nebojte. Dám vám na mňa číslo, ktoré môžete kedykoľvek vytočiť, keby ste mali strach. Do piatich minút sme u vás.“

Schytil lístok a napísal naň číslo. Soňa si prečítala svoju výpoveď, v ktorej našla zopár preklepov, akoby kontrolovala slohovú prácu svojho žiaka a takmer ho upozornila, že v slove „drgol do nej“ sa nepíše „k“ ale „g“, ale potom sama nad sebou pokrútila hlavou a podpísala sa.

„Ďakujem, je to v poriadku,“ povedala už pevnejším hlasom, akoby jej ostré bublinky prečistili hrtan a pobyt v zelenej miestnosti ju upokojil. Obaja policajti, ktorí ju so záujmom počúvali, niekoľkokrát pokrútili nesúhlasne hlavou a jasne jej dali najavo, že stačí jediné slovo a ochotne útočníka ihneď spacifikujú a pravdepodobne aj zavrú, aby ju viac nemohol ohrozovať. Cítila sa odrazu silná s podporou mužov zákona a úplne vypustila z hlavy fakt, že ten „útočník“ je jej muž, ktorého ešte včera bezhranične ľúbila, ktorého dotyky ešte vždy cítila na svojom tele a v lone stopy po milovaní s ním.

„Ste si istá? S tým plecom by sme vám rozhodne odporučili zájsť na pohotovosť a do správy im nadiktujete, že vám ten úraz spôsobil manžel. Ak sa na to necítite, ponúkame vám odvoz do nemocnice. Nerád by som vás tam nechal ísť samu. A máte kam ísť potom? Váš manžel je doma? Ak treba, pôjdeme s vami.“

Soňa užasnuto hľadela na ustarosteného policajta a pripadala si ako vo sne. Naozaj ju chcú chrániť, má teda predsa len v niekom oporu. Asi bolo dobre, že sem išla a Timea mala pravdu. „Viete,“ pokračoval policajt a nečakal na jej reakciu. „Pre každý prípad by ste toto udanie nemali stiahnuť. Nikdy neviete, kedy sa vám bude hodiť. Ak by ste sa napríklad rozvádžali, budete ho potrebovať a rovnako aj záznam z chirurgie o napadnutí. Starostlivo si ho uchovajte. Nikdy neviete, ako sa ešte situácia vyvinie. Samozrejme, dúfam kvôli vám, že to nebude potrebné a všetko sa dá do poriadku, ale keď vás raz udrel...“

„Ďakujem za všetko,“ Soňa sa zdvihla. „Nebudem potrebovať odvoz, trochu sa prejdem, spraví mi to dobre.“

„Toto je sila!“ vošiel do dverí ďalší plešatý policajt v civile. „Taká pekná mladá žena a niekto ju bude otlkať! Takým by som najradšej spočítal zuby na dlážke. Ale nebojte sa, my už sa o vás postaráme. Keby sa dialo čokoľvek, hneď volajte. Toto by nikomu nemalo len tak prejsť.“ Zdalo sa, že sú už o jej prípade informovaní všetci policajti na tejto stanici a všetkých akoby sa hlboko dotýkal. Soňa sa odrazu mala chuť usmiať.

„A skutočne nechcete eskortu? Neradi vás nechávame samu...“ ponúkol sa dlháň, postavil sa a podal jej ruku.

„To nebude treba. Ale ďakujem. Je skvelé vedieť, že sa má žena v núdzi na koho obrátiť.“

„Ako chcete. Ale rozhodne zájdite na tú pohotovosť. A keby bol doma a niečo hrozilo, hneď volajte.“

„Ďakujem,“ Soňa sa milo usmiala a zabudla aj na bolesť, ktorá jej vystrel'ovala do ramena.

„Berte to len ako dobrú radu, ale radšej to oznámenie nest'ahujte. Aby sa váš manžel po útoku len tak neotriasol. My chlapi sme prašivé povahy, násilnícke, netreba mať s nami zľutovanie. A vy, slabé ženy, sa musíte brániť. Hlavne sa nesmiete nechať otlkať,“ poučil ju starší policajt na vrátnici. „Ale ak by ste predsa rozhodli ho stiahnuť,“ zvolal za ňu dlháň, „máte na to čas týždeň.“

Soňa sa znova pousmiala nad toľkou starostlivosťou a kývla ochotným mužom zákona na pozdrav. Už sa tak veľmi netriasla. Nohy ju síce ledva niesli, ale napriek tomu potrebovala vzduch a rozhodla sa ísť do nemocnice pešo. Slnko sa medzičasom rozlialo po oblohe a zahnilo čierne mraky. Ešte vlhké tričko, ktoré si pri úteku narýchlo hodila na seba, jej pomaly schlo.

Keď za sebou zavrela kovové dvere policajnej stanice a jej noha v balerínke sa opatrne dotkla mačacej hlavy námestia, vedela, že za sebou zanechala svoj dovtedajší život. Spolu s poslednou klapkou tejto mizernej hry o týraných ženách za tými dverami zanechala aj časť seba samej. So všetkými naivnými snami a ilúziami o šťastí a večnej láske. Odrazu jej odľahlo. Zadávala sa do oslepujúcej žiarivej gule na oblohe a zatmelo sa jej pred očami. Bola sama. Sama v celej svojej tragédii, opustená celým uponáhľaným svetom, všetci tí pobežujúci ľudia ženúci sa kamsi za svojim snami ulicami mesta boli len vzdialenou kulisou v novej dimenzii, do ktorej vstúpila.

Mala by naozaj zájsť na pohotovosť? Veď ju to už až tak veľmi nebolí... Možno to ani nebude treba. Ale kam pôjde? A čo ak mali tí muži pravdu? Mala by sa vrátiť domov? K nemu? A čakať, kým sa to ešte zhorší? Kým ju znova neudrie? Ak toto bola cesta von z toho bludiska, musí sa ňou vydať. Musí byť silná. Roztrasenou rukou siahla do kabelky, ktorú si rýchlo stihla uchmatnúť skôr, než ju vysotil pred dvere do dažďa. Rozpačito, akoby ju niekto prísne sledoval, našla v telefónnom zozname Timeino číslo. Spýtavo pozrela na svoj zúbožený obraz vo výklade Secondhandu, okolo ktorého práve kráčala. Akoby tam hľadala odpoveď. Toto je Soňa? Táto mátoha v natrhnutom vlhkom tričku? Vlhkosť sa jej plazila po tele a čľapkala v mokrých topánkach, obkrúcala sa jej okolo stehien, vytekala z nohavičiek, vyzerala ako vodník, ktorý sa práve vynoril z Váhu...

„Soňa? Práve mi skončilo pojednávanie. Hovorte! Ako ste dopadli?“ ozvala sa Timea energicky.

„Všetko som im povedala,“ odvetila poslušne, akoby si práve s právničkou vymenili úlohy a ona ju teraz skúšala.

„Počujte, Soňa, hlavne hlavu hore! Urobili ste správnu vec! To by sme sa na to pozreli, aby vás niekto obtĺkal! Má aj záznam?“

„Nie... neviem. Povedali, že ak výpoveď nestiahnem do týždňa...“

„To v žiadnom prípade nerobte! Kde ste teraz? Idete na pohotovosť?“

„Poslali ma tam. Vraj aby som mala potvrdenie o napadnutí.“

„Správne. Chlapci nesklamali. Vedia, ako to chodí. Presne to treba urobiť. A pri rozvoze si chlapec neškrtnie...“ Akoby ju to tešilo. Pri rozvoze? Naozaj sa rozprávajú o nej? Soňa Langerová sa bude rozvádzať? Nie, to je zlý vtip...

„Soňa, haló...Ste tam? Treba vás tam zaviesť? Mám teraz obedňajšiu prestávku, môžem sa pre vás zastaviť. Odveziem vás do nemocnice a všetko prediskutujeme. Čím skôr treba začať konať!“

Timea bola rázna žena. Soňa ju spoznala na kurze, až potom zistila, že sú susedy. Bol to šok, keď ju stretla pred domom v tom ležaku.

„Nie, nie... Ďakujem, to netreba. Prejdem sa, veď už neprší.“

Soňa teraz ľutovala, že Timee zavolala. Prečo vlastne? Bola až natoľko zúfalá? Nemala už naozaj na tomto svete nikoho?... Čo by jej na toto povedala mama? Nemôže jej to prezradiť. Navyše teraz, keď má sama toľko starostí... Bála sa o jej zdravie, mala choré srdce a už sa toľko pre ňu natrápila, hoci Soňa jej svoje manželské problémy radšej tajila. Toto by ju položilo! Keby len vedela, že jej dcéra práve udala vlastného manžela! Mama, ktorá zotrvala pri otcovi štyridsať rokov, prísne sa riadiac sľubom, ktorý mu dala v útlej mladosti? Nikdy by dcére neodpustila, že trhá rodinu. Čo na tom, že dostala? Veď si možno aj zaslúžila...

Ani nevedela, ako sa ocitla v areáli nemocnice. Odhodlane vošla do pavilónu D, kde bola pohotovosť a chirurgia a ako vždy, aj teraz bola čakáreň plná na prasknutie. Všade sa ponevierali ľudia, bolestivo vzdychajúci, s polámanými a dorezanými končatinami, s barlami alebo nohami vyloženými na lavici, občas prešli okolo sestričky s ostrieľaným výrazom v tvárach, ktoré nemohla zaskočiť žiadna rana, ospanlivo prevážajúce nejakého ležiaceho pacienta. Jedna viezla staručkú ženu na vozíčku, ktorá veľkosťou svojho zošúvereného tela skôr pripomínala päťročné dieťa, s končatinami skrútenými ako halúzky na kučeravej vrbe,

akoby sa navzdory času, ktorý ju tlačil na koniec cesty, pridržala života z posledných síl. Soňa trochu pichlo v udretom ramene, aby jej bolesť pripomenula, prečo tu je a dala jej tým alibi.

Oproti týmto ľuďom je to vlastne hlúposť. Oni naozaj trpeli, viditeľne, fyzicky. Čo tu chce ona? Kto už zahojí a vylieči jej rany na duši? Vari existuje chirurgická ihla, ktorá ich zašije a potom sa zacelia? Tak ako krvácajúca noha tamtoho muža, ktorý sa zvíjajúc na konci chodby skfča nad svojím stehnom a pokúša sa zastaviť krvácanie z hlbokkej rany? Až vtedy si Soňa všimla, že z druhej strany nohy mu vytŕča akási kovová tyč a kropaje potu mu stekajú po čele na špinavé montérky...

„Prosím vás...“ ozval sa chodbou zúfalý hlas ženy, ktorá ho podopierala, utierala mu striedavo čelo a podkladala pod nohu pokrkvany uterák, aby krv nekvapkala na dlážku. „Prosím vás, sestrička, môžete zobrať dnu môjho manžela? Má otvorenú ranu, napichol sa na plot, keď spadol zo stĺpu elektrického vedenia...“ Žena sa márne pokúšala zachytiť odmeraný pohľad sestry, ktorá otrávene odchýlila dvere na ošetrovni. Tvárila sa nesmierne zaneprázdnená a horko-ťažko potlačila zívnutie.

„Kde máte kartičku poistenca?“

„Hneď to bude...“ Žena sa sklonila ku kabelke a kým sa snažila vyloviť z nej manželove doklady, sestra si ju už nevšimla.

„Sestrička, ale ja som teraz na rade!“ ozvala sa ďalšia žena, stojaca bližšie k ordinácii. „Môj syn má vytknutý členok...“

„Samozrejme,“ sestra vzala do ruky chlapcovu kartičku a spokojne ich vyzvala, aby vošli.

„Ale...môj muž...“ zvolala zdesene staršia pani. „Sestrička, on krváca!“

„Vyčkajte, kým budete na rade, pani,“ mávla na ňu sestra a ľahostajne privrela dvere.

„To nemyslíte vážne!“ skríkla dotknuto žena a krútiac hlavou sa otočila smerom k Soni. „Videli ste už toto, mladá pani? Je to vôbec možné? Človeka tu nechajú skapať! Och, radšej nech ho odvezú rovno do márnice, než dostať sa sem, na trenčiansku pohotovosť!“ skríkla na celú chodbu, zúfalá z manželovho utrpenia. „Vydrž, Jožko, už ťa vezmú... Len vydrž,“ bozkávala mu spotené čelo a voľnou rukou ho pohladkala po líci. Mužov pohľad bol sklenný a Soňa sa obávala, že čoskoro stratí vedomie. „Toto snáď ani nie je pravda!“ krútili hlavami aj ďalší pohoršení ľudia a Soňa sa len mlčky bezradne prizerala scéne a mala čoraz väčšie výčitky svedomia, že tu zaberá miesto a čas ľuďom, ktorí naozaj potrebujú pomoc na tomto mieste.

Po štyroch hodinách sa Soňa konečne dostala na rad. Plece jej ohmatali, vypočuli si, ako ju manžel drgol do steny a potom viac ráz schmatol za ramená a sotil a presne takto to napísali aj do správy o lekárskom ošetrení. Skonštatovali, že kľúčna kosť je narazená a že ju musia zafixovať aspoň elastickým obvazom, a upozornili ju, že by s rukou podľa možnosti dnes nemala hýbať a najbližšie dni si ju šetriť. „A správu si dobre uchovajte, pani, ešte sa vám môže zísť,“ upozornila ju mladá lekárka, venujúc jej sprisahanecký pohľad, a Soňa sa pokúsila o úsmev. Ešte vždy si pripadala ako na javisku. Akoby hrala úlohu týranej ženy a po vystúpení príde domov, do svojej teplej spálne a spokojne zaspí v náručí milovaného muža s úľavou, že to bola len hra.

Bolo problematické navliecť si na ošetrené plece tričko, a tak si ho len prevliekla cez hlavu a pokúsila si zakryť si ním telo. Hanbila sa, keď musela poloobnažená vyjsť na ulicu. Pripadala si absolútne zúfalo. Nevedela, kam ísť, pri sebe nemala nič, peňaženku si v rýchlosti nestihla vybrať z druhej kabelky, a tak pri sebe našla len dve eurá, ktoré mala zabudnuté vo vrecku, bez ktorých by ju zrejme ani neošetrili. Keďže Adrián bol určite doma, nemohla ani pomyslieť na to, že by sa tam vybrala. Jediným šťastím bolo, že Sofi a Klára dnes spali u starkej a neboli teda svedkami scény, ktorá sa udiala medzi rodičmi. Pri pomyslení na dcéry jej stislo srdce. Ako sa im ukáže na oči? Takto, obviazaná, čo by im povedala? Baterka v mobile sa jej o chvíľu vybije, nemá peniaze ani miesto, kam ísť... Mohla

by sa skryť v nejakej húštine a tam sa vyplakať...Mohla by zavolať svojej najlepšej priateľke Magde a vyžalovať sa jej... mohla by... Čo len robiť?

III.

Slnko už bolo vysoko a intenzívne ju páliło na čele aj výstrihu. Bol začiatok mája, jar, jej najdrahšie ročné obdobie. Vždy ho milovala, vôňu peľu, pokosenej trávy, zeme po búrke... Lebo milovala život. Až doteraz.

Bezradne kráčala po hrádzi a v hlbokom zamyslení si neuvedomila, kam ju kroky vedú. Až keď vietor zavanul od Váhu, pocítila vôňu bahna a rýb a pozrela napravo. Z hrádze viedli schodíky až k nápisu vyrytému na drevenej značke: „Zátoka pokoja“. Hoci po hrádzi chodievala každý deň, s dcérami sa tu bicyklovali a často chodievali na Ostrov alebo len tak k vode, toto miesto si nikdy nevšimla. Očarená pohľadom na čistinku, ktorá sa ukrývala v hustých kríkoch a zvažovala sa do vody, zostúpila po schodoch a nechala sa viezť kľukatým chodníkom. Cestička sa strácala medzi stromami, čarovné zákutie bolo dobre ukryté za nimi a z jednej strany lemované riekou. Miesto vytváralo malý ostrovček, ktorý z troch strán obmýval Váh a lavičku, ktorá stála sotva meter od vody, ukrývali konáre vrb, namočené vo vode. Akoby to boli dlane, ktoré ju tu uchránia pred zvedavými pohľadmi cudzieho sveta. Pomaly podišla k tomu tajomnému miestu a cítila sa tu v bezpečí. Sadla si na lavičku. Navôkol nebolo nikoho. Tu sa mohla ukryť, bezpečne sa uložiť do ponúknutých dlaní stromov a nechať sa hladiť jemnými odleskami lúčov a sviežim lahodným vánkom, ktorý jej vnikal pod tričko.

Oblečenie jej už vyschlo a nebyť nepríjemného tlaku, ktorým jej obväz sťahoval plece, bola by v očarení zabudla na predchádzajúcu búrku. Zadávala sa na zvlnenú hladinu rieky. Slnko ju oslepovalo. Odrazu mala jasnú myseľ, bez chmár. Krajina navôkol vyžarovala neskutočný pokoj a harmóniu. Toto miesto na ňu pôsobilo ako balzam. Sledovala kajakárov, ktorí na štíhlych loďkách brázdili riekou, pretekali sa a pevne držiac veslá v silných rukách, bojovali proti prúdu, ktorý bol v niektorých miestach silnejší. Ako rada by tiež mala dostatok sily, aby sa dokázala prebrať proti prúdu! Aby sa konečne prestala dať bezmocne unášať, schytila veslá a vybrala sa svojím vlastným smerom!... Ale bolo to skutočne to, čo chcela? Odísť od manžela? Zčať odznova? Vzdať sa ho aj života po jeho boku, ktorý bol aspoň komfortný? Vziasť deťom otca, nedopriať im život v rodine?...

Koľko žien musí denne premýšľať nad týmito otázkami? Koľko ich trpí omnoho viac, a predsa sa nevzdávajú? Sú preto zbabelé alebo príliš obetavé? Vedť stačí tak málo, možno jeden krok a sloboda je na obzore! Jedna návšteva policajnej stanice a boj sa začne. Už nebudú bezmocnými obeťami... vezmú zbrane do vlastných rúk a postavia sa na vlastné nohy!

Nikdy by jej nenapadlo, že sa dostane do takejto situácie. Že sa stane obeťou domáceho násillia... Ako smiešne to znie. Napriek papieru od lekárkyl, napriek tomu, čo tam stálo čierne na bielom, ona tomu stále nemohla uveriť. Nemohla prijať fakt, že ho nadobro stratila. Že Adrián, jej milovaný muž, ktorého už toľké roky ľúbila, jej skutočne až tak ublížil! A prečo vlastne? Vedť mu na to nedala žiaden dôvod... Mala mu povedať, že pôjdu s kolegyňami po kine osláviť Laurine narodeniny do podniku... Aj o tom, že tam stretla svojho bývalého kolegu. Mala mu hovoriť o každom svojom kroku. Možno by sa potom nezadúšal žiarlivosťou a neobviňoval ju.

Odkedy sa vrátila do práce a konečne bola zase medzi ľuďmi, on sa s tým nedokázal zmieriť. Vníkala jeho nepokoj, neustálu nervozitu, večné otázky, keď mu rozprávala o svojich žiakoch... Ale boli to len klienti. Nikdy neprekročila hranicu profesionality. Chodili k nej, lebo bola vo svojej profesii dobrá. Ale on jej neveril. Nikdy jej to neveril. Prečo? Vedť ho tak veľmi ľúbila, že by mu bola dala posledné. Nežiadala za svoju lásku veľa. A on jej ani to málo nevedel dať. Možno robila chybu ona, ale nechápala to. Hovorili každý iným jazykom, rokmi si úplne prestali rozumieť. Ona chcela byť súčasťou jeho sveta, on ju nedokázal prijať, ani sa nechcel stať súčasťou toho jej. vzdialil sa jej a hoci denne dochádzal

domov k rodine, cestoval dvesto kilometrov a len občas zostal na noc v Bratislave, tie kilometre sa za roky nahromadili a vytvorili medzi nimi múr. A ona už nemala silu škriabať sa po ňom a zakaždým z výšky zase spadnúť na tvrdú zem. Alebo ešte hlbšie. Do priepasti.

Zahĺbená v myšlienkach si neuvedomovala, ako ju pohyb jemných vlniek pred očami uspáva, postupne strácala pojem o čase aj realite, upadla do sladkých driemot, v ktorých ju už nerušili otázky ani myšlienky. Bola vyčerpaná po tom psychickom vypätí, akoby brázdila rieku proti prúdu celý deň. Už sa chcela len nechať unášať...

„Slečna... slečna... stalo sa vám niečo?“ začula zrazu hlas akoby z veľkej diaľky. Unavene zdvihla viečka a hravé slnečné lúče jej zablykli priamo do očí. Zase ich zažmurila, dúfajúc, že silueta, ktorá sa nad ňou skláňa, je statočný princ z jej snov. Dokonca sa usmiala a pomrvila na tvrdej lavičke. Ešte ma nechajte snívajť...

„Haló, zobudte sa! Slečna...“ Ten niekto, kto dotieravo vniká do jej spánku, si dokonca dovolil dotknúť sa jej a drgnúť do boľavého pleca.

„Auuu...“ zasykala od bolesti a lenivo sa prebrala. „To bolí...“ chytila sa za obviazané plece, ktoré zrejme uniklo pozornosti neznámeho. Ťažkopádne sa posadila a zagánila naňho.

„Pre... prepáčte... Len... som sa zľakol, že sa vám niečo stalo,“ zaspätkoval muž a cúvol pred jej zamračeným pohľadom, až sa pošmykol a takmer spadol do vody.

„Prečo by sa mi malo niečo stať? To si tu človek už nemôže v pokoji ani oddýchnuť?“ mračila sa Soňa na toho dotieravca. „Dávajte pozor, lebo sa niečo stane vám!“ Nechcela, aby to vyznelo drzo, ale nemala ani najmenšiu chuť na konverzáciu s tým, kto ju práve prebudil zo sladkého snívania a bezohľadne ju uvrhol naspäť do reality.

„Pardon, naozaj som vás nechcel vyrušiť. Ale vyzerali ste ako... ako v bezvedomí...“ vysvetľoval rýchlo a pritom sa znepokojene obzeral po okolí, akoby niečo alebo niekoho hľadal.

„Iba som si chcela v pokoji trochu oddýchnuť. Nemusíte mať strach,“ odvrkla Soňa a netušila, prečo je taká podráždená. Asi to bol dôsledok oneskoreného šoku. Bolest' v pleci sa opäť pripomenula a s ňou aj predchádzajúce udalosti.

„Ale... ste zranená...“ nepodarilo sa jej odohnať záujem toho dotieravca.

„Toto? To nič... už to mám ošetrené.“ Spadla som zo schodov, zišlo jej na um a sarkasticky sa usmiala nad tým nezmyslom, ktorým mnohé bité ženy ospravedľujú svojich manželov.

„Snáď ste nespádli zo schodov...“ povedal neznámy a trochu sa pousmial jedným kútikom. Soňa sa mykla. Vari má na čele napísané: Som týraná žena a toto tu mi spôsobil môj násilnícky manžel?!

„Vy... kde ste sa tu vôbec vzali?“ zahovárala rýchlo. „Tuším ste vystúpili z Váhu... ako vodník,“ povedala ironicky a premýšľala, ako sa vyhnúť konverzácii s týmto mrzkým chlapom. Zozadu ho osvetľovalo slnko a nevidela mu do tváre, ale zatiaľ sa jej vôbec nepáčil. Mal mohutnú postavu a na hlave obviazanú šatku ako motorkár. A hlavne ju vyrušil na mieste, kde dúfala, že v samote nájde pokoj.

„To áno. Vodník. Aj s vodníčat'om,“ pousmial sa a oči mu zase zabľúdili ku kríkom. „Niekde sa mi schoval, potvora malá. Je to strašný šinter. Vyskočil mi z člna a plával na breh, napriek zákazu. Skoro som dostal infarkt!“

„Kto vyskočil z člna?“ zaujalo to Soňu. Vari nie je sama, čo sa pomiatla? Na vodníka bol tento chlap však príliš suchý.

„Ach, môj syn. Niekde sa tu schoval. To isté mi spravil aj minule. Povedal som mu, že keď znova skočí do vody, tak ho tam nechám vodníkovi. Očividne sa nezľakol.“

„Koľko má?“ Soňu to zaujalo. Aspoň na chvíľu sa mohla odpútať od svojich chmúrnych myšlienok.

„Päť.“

„Päť a už vie plávať?“

„Áno. V podstate pláva od troch mesiacov. Je to naozaj vodný živel. Ale teraz sa mi tu niekde ukryl. Škoda, že ste spali, zrejme ste ho teda nevideli...“

„No to ma veľmi mrzí. Ale nečakala som, že sa tu budú preháňať nejaké vodné tvory. To by som si inak nenechala ujsť... A nie je ešte na kúpanie príliš studená voda?“

„Pre Sebastiána nie je asi žiadna voda dost' studená. Otužujeme sa.“

„Hmm...“ Soňa vstala zo svojho nepohodlného lôžka a podišla k rieke. Čupla si a namočila prsty do vody. „Fuuu... tak tam by ma nikto nedostal. Nebojíte sa, že prechladne?“

„Skôr on by sa mal báť tých päťadvadsať, čo dostane na zadok, keď ho nájdem!“ posledné slová zakričal, aby ho nespratník dobre počul. „Lebo ja ho nájdem a prehnem cez koleno!“

„Pomôžem vám ho pohľadať...“ ponúkla sa Soňa a prvý krát sa na muža usmiala.

„Vďaka, slečna. A prepáčte ešte raz, že som vás zobudil.“

„Aj tak to nebolo na tej lavičke bohvieako pohodlné...“ mávla rukou. Imponovalo jej, že ju muž opakovane nazýval slečnou a pritom bola matka dvoch veľkých detí. „Vraveli ste, že má váš syn päť? Keďže je podľa všetkého dost' veľký odvážlivec, asi bude niekde...“ pozrela do koruny lipy, ktorá sa košatela na konci čistinky. Urobila zopár krokov smerom k stromu a keď sa dostatočne priblížila, naozaj zbadala medzi konármi slabý pohyb.

„Vždy mi niečo vyparatí,“ sťažoval sa otec a prehŕňal sa v kroví. „Nielen že je mokrý ako myš, ešte aby som sa teraz bál, či mi náhodou voľakam neušiel.“

„Ss...“ ozvala sa Soňa nečujne a očami mužovi naznačila, že cieľ jeho záujmu je na dosah. „Nuž, máte to naozaj ťažké... Ale asi tu teda nikde nebude... Trafi domov?“ povedala nahlas, aby ju malý beťár začul.

„Určite áno. Nie je to ďaleko.“

„No vidíte. Tak by ste sa mali vrátiť a počkať, či príde. Hlad ho určite privedie,“ povedala naoko vážne a pritom sa potajomky usmiala. „Alebo zaženie hlad on tomu divému psovi, čo sa tu potuluje po okolí!“ povedala nahlas.

„Myslíte? To nie je zlý nápad. Tak dobre. Nech sa teda skrýva, keď ho to baví. Ja si tu ešte na chvíľku posedím, ak by si to medzitým rozmyslel! A potom sa poberiem na kajaku nazad. Chcel som mu dať veslá, stále s tým otravoval a vravel som si, že cestou naspäť, keď nepôjdeme proti prúdu, mu ich požičiam, ale keď zmizol, tak si to teda odveslujem sám,“ stále rozprával tak nahlas, že to malému nezbedníkovi nemohlo uniknúť. Bolo takmer isté, že na túto výzvu zareaguje a bez väčšej námahy alebo nebudaj škriabania sa na strom sa o chvíľu dostaví sám.

Muž sa s tými slovami usadil na miesto, kde predtým Soňa ležala a natiahol si dlhé nohy k vode. Stehná mal hrubé, ale svalnaté a celý pôsobil veľmi mohutne. Tričko mu však ledva obtiahlo priveľké brucho a aj plná tvár, zamaskovaná strniskom, svedčila o poriadnej nadváhe. Soňa mu nevidela do očí, lebo ich mal zakryté slnečnými okuliarmi, iba cítila veľmi príjemnú vôňu, v ktorej sa miešal mužský pot s akousi korenistou arómou a vôňou vody.

„Často chodíte splavovať?“ spýtala sa zvedavo. Dvojica upútala jej pozornosť, možno preto, že z úsmevu jeho bielych zubov medzi fúzmi vyžarovala srdečnosť a akýsi pokoj, ktorý ona práve potrebovala.

„Och, odkedy som urobil tú chybu, že som mu to ukázal, musím ho brať na kajak pravidelne. Keď je pekne, tak aj každý deň. Sebi sa stará o moju kondíciu. Za čo som mu naozaj vďačný, ako vidno, s mojím sklonom k pohodlnosti by som o chvíľu zhnil za živa. Kedysi som patril k družstvu trenčianskych kajakárov a boli sme naozaj dobrí... Ale poznáte to, chlap rokmi náramne zlenivie a keď sa k tomu prihodí pár kíľ navyše – v mojom prípade viac než pár – už to ide ťažko. Obával som sa, že sa po rokoch už nenasúkam do toho otvoru,“ ukázal na kajak a zasmial sa sám na sebe.

Soňa sa tiež zasmiala. Cítila sa uvoľnene. A už jej ani nevadilo, že je neupravená, nenamaloovaná, ledva ju zakrýva natrhnuté tričko, vlasy jej voľne splývajú na chrbte a pripadá

si ako žobráčka. Zátoka pokoja jej dodala pocit anonymity a intimity, akoby tu boli odrezaní od zvyšku sveta, ukrytí na tajnom mieste, kde je dovolené všetko.

„Smieť sa spýtať... kde sa tu vzala taká krásna mladá žena uprostred Váhu?“ vyrušil ju zo zamyslenia.

„Krásna? Robíte si žarty z úbohej zranenej...“ ironicky sa zasmiala. „Práve rozmýšľam, ako je možné, že ste sa nezľakli a neušli, keď ste po svojom neplánovanom vyľodení natrafili na mátohu v kríkoch.“

„Ale-ale... ste na seba príliš prísna. Nemiestne! Náhodou vám to veľmi pristane. A je na vás vskutku príjemný pohľad. Vôbec nežartujem. Nečakal som, že tu objavíme ukrytý poklad.“

Soňa si neuvedomila, že jej červeň na lícach dodala na prirodzenej kráse a v očiach sa jej odrazili všetky iskričky z hladiny Váhu. Usmiala sa a líca jej zvlhli pôvabné jamky.

„Asi vám pripadá čudné, že som tu zaspala na lavičke. Stalo sa mi to veru prvý raz v živote. Ale asi by som si pomaly mala začať zvykať na život bezdomovkyne...“ Irónia ju neopúšťala. Asi to bola jej zbraň proti svojej biednej situácii.

„Na bezdomovkyňu ste príliš čistá a príliš dobre oblečená, myslím. Ale toto... sa mi veru nepáči. Bolí vás to?“

„Nie je to také zlé, ako to asi vyzerá. Len trochu udreté. To nič. Sú horšie veci a horšie rany...“ hryzla si do jazyka, lebo sa bála, že podľahne svojej náhlejšej potrebe zdôveriť sa neznámemu mužovi so svojím trápením.

„Máte pravdu. Najviac bolia tie neviditeľné,“ povedal vážne a zadíval sa do jej tváre. „Ale vy nevyzeráte ako kôpka nešťastia. Práve naopak, váš úsmev musí každému vyjasniť deň.“

„Ste milý... Riadim sa heslom „čo ťa nezabije, to ťa posilní“,“ povedala Soňa.

„S tým úplne súhlasím...“ Muž sa usmial a s prikývnutím si prezeral jej tvár. „Ale aj tak by ma zaujímalo, kde sa ste sa tu vzali. Občas sem chodievame, aj v lete sa kúpať... a ešte som vás tu nevidel. Pamätal by som si vás rozhodne.“

„Máte pravdu. Nemohli sme sa tu stretnúť, lebo som o tomto mieste až dodnes vôbec nevedela. Ale keby som tušila, že je tu v našom meste takýto pôvabný kútik, určite by som sem zavítala častejšie. Je to miesto ako stvorené na rozjímanie a úkryt.“

„Vravíte mi z duše,“ prikývol neznámy. „Ste odtiaľto?“

„Áno, narodila som sa v Trenčíne.“

„Ja síce nie, ale chodil som sem na strednú. A potom, ani neviem ako, ocitol som sa tu po rokoch zas.“

„Priženili ste sa?“ spýtala sa Soňa.

„Áno, tak nejak... Nie je možné, že sme sa ešte nestretli. Kde bývate?“

„Trenčín nie je síce nejaké veľké mesto, ale určite tu človek nemôže poznať všetkých ľudí...“ odvetila Soňa vyháňavo. Nechcela o sebe hovoriť a príchod malého šibala jej veľmi vyhovoval. „Pozrime sa... tuším sa blíži očakávaný hosť,“ privítala ho úsmevom.

„Ale čo! Mladý pán sa ukázal! Ani to dlho netrvalo! Už si tuším aj obschol, ty šikimik! No poď bližšie, nech ťa prehne cez koleno!“ zvolal otec a zamračil sa na syna. „To sa robí, skákať do vody na začiatku mája? A na môj prísny zákaz, hááá?!“ postavil sa z lavičky a urobil rýchly pohyb smerom k dieťaťu. Sebastián zaspätkoval a zahanbene sklonil tmavovlasú hlávku, pričom sa šibalsky veľkými čiernymi očami pozrel z otca na Soňu.

„Aj tak ma nechytíš!“ zvolal potom náhle a rozbehol sa ku kríkom.

„No počkaj!“ Otec sa šikovne vymrštil a bežal za ním. Na takého veľkého a ťažkého chlapa mal nečakane svižné pohyby. „Aj tak mi neujdeš, frajer! To budú klobásy na tom zadku!“

„Haha! Nieee! Nechytíš ma, nechytíš!“ smial sa chlapec a stratil sa na lúke za kríkmi, mimo Soninho dohľadu. Nahlas sa zasmiala, uchopená ich hrovou roztopašou a zaujato sledovala hru otca so synom. Pomaly prešla ku kríkom a rozhrnula ich práve vo chvíli, keď na

opačnom konci lúky muž chlapca dolapil, niekoľkokrát ho za hlasného synovho výskania vyhodil do výšky a napokon sa obaja so smiechom zvalili do trávy, pričom ho štekli tak dlho, kým sa chlapcovi od smiechu nepustili slzy. „Ešte budeš utekať a neposlúchať, čo?! Máš len jednu šancu! Prisahaj, že už budeš dobrý, lebo ťa neprestanem štekliť!“ Váľali sa v trávě a chlapča sa márne usilovalo uniknúť spod otcových ťažkých rúk. Nemalo šancu, tak sa len zadúšajúc sa smiechom zvíjalo na zemi, až sa nad ním otec nakoniec zľutoval a namiesto šteklenia ho chytil za nohy, postavil sa a zatočil okolo vlastnej osi. Táto hra sa beťárovi veľmi páčila a výskal od radosti, keď ho otec niekoľko ráz zakrútil a na záver akrobatického čísla si ho ako hračku prehodil cez plece a pobral sa s ním nazad k Soni.

„Tak. Už skrotol, neposlušník jeden,“ vydýchol si muž a utrel si z čela kropaje potu. Potom ho položil na zem a uviazal si na hlavu šatku, ktorá mu medzičasom spadla. „Zabudol si pozdraviť, Sebi!“ upozornil syna a ten sa len hanblivo usmial.

„Ahoj, Sebi. Ty si sa teda tak dobre schoval, že sme ťa nikde nevedeli nájsť!“ prihovorila sa mu Soňa a pohladila ho po červenom líci. Neuhol pod jej dotyk a ona mala chuť privinúť si jeho šťúpľu postavu k sebe. Vždy ju veľmi silno naplňali materinské city.

„Ahoj,“ odpovedal opatrne. „Ty si kto?“ spýtal sa po chvíli váhania.

„Ja som Soňa. Teší ma,“ podala mu ruku a on ju na moment chytil, ale potom si ju rýchlo vytrhol a schoval sa za otca.

„Hanbí sa, potvora. A aký je onemený, vôbec ho nespoznávam. Inokedy sa mu ústa nezavrú.“

„Ty si už veľký chlapec, Sebi! A ako som počula, vieš dokonca aj plávať... to je úžasné! Nebodaj vieš aj veslovať na tom kajaku?“ prihovorila sa mu Soňa, aby prelomila jeho hanblivosť.

„Jasné, že viem! Lepšie ako ocko! Ukážem ti to, chceš?“ odpovedal chlapec po chvíli premýšľania.

„To vieš, že chcem! Ja som napríklad v kajaku ešte nikdy nesesedela! A vždy som obdivovala kajakárov, že sa im tá loďka neprevráti. Ja by som hneď skončila mokrá vo vode. Ale tuším si aj ty ešte stále mokrý! Mamička sa nepoteší, keď ťa takto uvidí.“

„Ona ma aj tak neuvidí. Nie je doma. Stále pracuje. A keď príde, ja už spím, takže ma dnes nezbije,“ povedal vážne a Soňa sa tešila, že sa s ňou dal do reči. „A videla si, akú hojdačku máme hentam na strome?“ pokračoval Sebastián v rozhovore s ňou. Zdalo sa, že si ho už celkom získala.

„Nevidela. Kde je?“ spýtala sa Soňa a vtom ju chlapec chytil za ruku a ťahal smerom k vode.

„Musíš sa pozrieť odtiaľto. Aha, tam!“ ukázal na lano zavesené na strome. „To sme urobili s ockom minulé leto. Vieš, ako sa odtiaľ dobre skáče do vody? Ukážem ti!“ a rozbehol sa k stromu. V okamihu bol vylezený na konári.

„Sebi, neblázni!“ zvolal otec vyľakane a rozbehol sa k nemu. „Poďme, divoch, zlez dolu! Teraz to tete určite nebudeš ukazovať! Už si sa dnes vykúpil dost!“

„Ale... ja jej chcem iba ukázať, ako sa odtiaľto skáče...“ namietlo chlapča a pozrelo sa veľkými očiskami na Soňu tak dojímavovo sklamane, že mala chuť ho vybozkávať.

„Sabastián, povedal som, že teraz skákať nebudeš!“ okríkol ho otec prísne. „Rozumeno? Teta Sonička sem určite príde aj nabudúce, aby si jej to mohol ukázať. Dohodnuté?“ pozrel naňho a potom s nádejou v očiach na ňu.

„Jasné, veď sa tu určite ešte stretneme, aby si mi to mohol ukázať, dobre? Ale musíš poslúchať ocka, inak ťa sem už nevezme.“

„Presne tak. Takže poďme, mladý pán. Dnes už si schytil minimálne dva čierne body. A keď ich bude päť, vieš, čo ťa čaká!“

„Nieeee...“ pokrútil hlavou Sebi a vyzeral vystrašene. „Prídeš sa sem s nami kúpať?“ obrátil sa na tetu Soničku.